

Тарас Шевченко,
Думи мої, думи мої

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..
Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як свою дитину?..

Бо вас лихо на світ на сміх породило,
Поливали сльози... Чом не затопили,
Не винесли в море, не розмили в полі?
Не питали б люди, що в мене болить,
Не питали б, за що проклинаю долю,
Чого нуду світом? «Нічого робить», —
Не сказали б на сміх...

Квіти мої, діти!
Нащо вас кохав я, нащо доглядав?
Чи заплаче серце одно на всім світі,
Як я з вами плакав?.. Може, і вгадав...

Може, найдеться дівоче
Серце, карі очі,
Що заплачуть на сі думи —
Я більше не хочу..
Одну сльозу з очей карих —
І... пан над панамі!..
Думи мої, думи мої!
Лихо мені з вами!

За карії оченята,
За чорнії брови
Сере рвалося, сміялось,
Виливало мову, /125/
Виливало, як уміло,
За темнії ночі,
За вишневий сад зелений,
За ласки дівочі..
За степи та за могили,
Що на Україні,

...

Тарас Шевченко,
Pensoj miaj, pensoj miaj
tradukita de Konstantin Gusev

Pensoj miaj, pensoj miaj,
Ve kun tiaj, vere!
Kial vi en sombraj vicoj
Staras surpapere?
Kiel vento vin ne blovis
Polve en la stepon,
Ne fordormis la malĝojo
Kiel panjo bebon?

.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

...

Серце мліло, не хотіло
Співать на чужині...
Не хотілось в снігу, в лісі,
Козацьку громаду
З булавами, з бунчугами
Збирать на пораду...
Нехай душі козацькії
В Україні витають —
Там широко, там весело
Од краю до краю...
Як та воля, що минулась,
Дніпр широкий — море,
Степ і степ, ревуть пороги,
І могили — гори.
Там родилась, гарцювала
Козацькая воля;
Там шляхтою, татарами
Засівала поле,
Засівала трупом поле,
Поки не остило...
Лягла спочить... А тим часом
Виросла могила,
А над нею орел чорний
Сторожем літає,
І про неї добрим людям
Кобзарі співають,
Все співають, як діялось,
Сліпі небораки,
...	...

Бо дотепні... А я... А я
Тільки вмію плакати,
Тільки сльози за Україну...
А слова — немає...
А за лихо... Та цур йому!
Хто його не знає!..
А надто той, що дивиться
На людей душою —
Пекло йому на сім світі,
А на тім... /126/
Журбою
Не накличу собі долі,
Коли так не маю.
Нехай злидні живуть три дні —
Я їх заховаю,
Заховаю змію люту
Коло свого серця,
Щоб вороги не бачили,
Як лихо сміється...
Нехай думка, як той ворон,
Літає та кричє,
А серденько соловейком
Щебече та плаче
Нишком — люди не побачуть,
То й не засміються...
Не втирайте ж мої сльози,
Нехай собі ллються,
Чуже поле поливають
Щодня і щоночі,
Поки, поки... не засиплють
Чужим піском очі...
Отаке-то... А що робить?
Журба не допоможе.
Хто ж сироті завидує —
Карай того, Боже!
...	...

Думи мої, думи мої,
 Квіти мої, діти!
 Виростав вас, доглядав вас —
 Де ж мені вас діти?..
 В Україну ідїть, діти!
 В нашу Україну,
 Попідтинню, сиротами,
 А я тут загину.
 Там найдете щире серце
 І слово ласкаве,
 Там найдете щирю правду,
 А ще, може, й славу...

Привітай же, моя ненько!
 Моя Україно!
 Моїх діток нерозумних,
 Як свою дитину.

Pensoj miaj, pensoj miaj,
 Filoj, floroj lastaj,
 Mi vin gardis, mi vin vartis
 En la kampoj vataj.
 Iru, filoj miaj, hejmen
 Al Ukrainio,
 Sed mi orfe en fremdujo
 Velkos je nenio.
 Hejme trovos vi amikajn
 Vortojn, bonan koron,
 Tie fine trovos veron
 Kaj eĉ, eble, gloron ...

Do, karesu, mia kara
 Tero Ukraina,
 Miajn filojn senprudentajn
 Per la man' patrina!

Verkinto de tiu ĉi ukraina poemo estas Тарас Шевченко.

Arg-1116-2257 (2015-01-23 19:40:33)

La poemo troviĝas en <http://litopys.org.ua/shevchenko/shev115.htm>.

Traduko de la ukraina poemo “Думи мої, думи мої” de Тарас Шевченко en Esperanton de KONSTANTIN GUSEV (†1980-11-09).

Arg-1116-2259 (2015-01-24 23:20:30)

Vidu ankaŭ: <http://homes.chass.utoronto.ca/~tarn/courses/468/Dumy-moi-comparison.pdf>. La melodio estas aŭdebla en <https://www.youtube.com/watch?v=NYECX8BR6nQ>.